

χωρίων νὰ ἐρευνήσωσι περὶ αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψαν· καὶ πάντες ἐπανῆλθον πιστεύοντες, ὅτι ἐτάφη ὁ ταλαίπωρος νέος ὑπὸ τὴν χιόνα, καὶ ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὑρεθῇ.

Ὁ κκιρὸς ἐγενεῖν ἐπὶ τέλους αἴθριος, καὶ τὴν 9 Δεκεμβρίου, χωρικός τις ὑπῆγεν εἰς τὸ κυνήγιον. Εὐρὸς δὲ διέβρινε παρὰ τὸ χεῖλος φάραγγος πλήρους χιόνος, παρετήρησε τὸν σκύλον του καθήμενον καὶ τρώγοντα. Καὶ πλησιάσας εἶδε πόδα ἵππου, καὶ τὸν ἵππον αὐτὸν ὑπὸ τὴν χιόνα, αὐτὸς τὴν κεφαλὴν εἶχον κατὰράγει λύκοι. Τότε ἐπαυελθὼν ἀνήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις εἰδοποίησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀπολεσθέντος νέου. Καὶ εὐθὺς ἦλθον φέροντες σκαπάνας καὶ πτύα, καὶ σκάψαντες ἀνέσταν τὸ πτώμα τοῦ ἵππου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἐφάνη καὶ τῆς ἀμαξίης ἡ ἀκρά. Οἱ ἐργάται ἐδιπλασίασαν τότε τὸν ζήλόν των, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς στρώμα χιόνος πεπηγὸς, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὴν ἀμαξίαν. Ἀνοίξαντες δὲ ὀπήν, ἐθαύμασαν αἰσθανθέντες πνοὴν θερμὴν ἐξελθούσαν. Τότε τῶν χωρικῶν τις γονυπετήσας παρὰ τὴν ὀπήν ἐβαλεν ἐντὸς αὐτῆς τὸ πτύον του. Καὶ εἶδεν ἄνθρωπον ἐξηπλωμένον, ἀλλὰ μὴ διδόντα σημεῖον ζωῆς. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ νέου, ἔφερε τὸ στόμα εἰς τὴν ὀπήν καὶ ἔκραξε·

— Δημήτριε, ζῆς ;

— Ναί, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀσθενής.

— Πλησίασε λοιπὸν εἰς τὴν τρύπαν, ἔκραξαν οἱ ἐργάται.

— Δὲν ἔχω δύναμιν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος· προσέξετε μὴ με πληγώσετε.

Μετὰ μικρὸν ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ὀπῆς· ἡ ὄψις του ἦτο περικνη ἀλλ' αὐτὸς ἐφαίνετο ἀτάραχος. Τὸν ἀνέσταν λοιπὸν διότι ἦτο πολλὰ ἀδύνατος· καὶ ἀπὸ τὰ περιδρεκτὰ ἐνδύματά του ἐξήρχετο ἀτμός πυκνός. Μύλις δὲ εἶδε τὸν πατέρα του, καὶ χαιρετίσας αὐτὸν ἔδωκε βαλάντιον δερμάτινον περιέχον τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀγγείων ἀργύριον. Μετὰ ταῦτα μετέφεραν αὐτὸν εἰς καλύβην, ἥλλαξαν τὰ φορέματά του καὶ τῷ ἔδωκαν ὀλίγην τροφήν. Ὅτε δὲ εἶπον ὅτι ἔμεινε δώδεκα ἡμέρας ὑπὸ τὴν χιόνα, ἔμεινεν ἐκθαμβός· διότι ἐνθυμεῖτο μὲν ὅτι παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ διακρίνῃ καὶ πόσαι, ἐπεὶ δὲ ἦτο πάντοτε σκύτος. Ὅσάκις δὲ ἐξύπνα ἐδροσίζετο, τρώγων ὀλίγην χιόνα, καὶ προσήχετο· καὶ ἐπεὶ δὲ δὲν ἤλπιζε βοηθεῖν, δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του. Ἄν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας ἀκίνητος, καὶ ἄλλο μὴ ἔχων σκέπασμα πλὴν τοῦ καφτανίου του, δὲν ὑπέφερε πολὺ ψῦχος. Τινὲς ὅμως τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του ἦσαν ὅλως παγωμένοι. Ἀφοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του καὶ ἀπῆλυσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τῶν περιποιήσεως τῆς οἰκογενείας του, ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὰ συνήθη ἔργα· διετηρήθη δὲ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν πάγος δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καὶ πολλοὶ περίεργοι ἐρχόμενοι ἐπεσκέπτοντο αὐτόν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικόν· διότι ὅσοι ῥωμαῖοι καὶ ἄνθρωποι οἱ χωρικοὶ τῆς Ρωσίας, δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὸ ψῦχος ὅσας πνέει ὁ μεταλ' εἰς τοιαύτας μάλιστα περιπτώσεις· καὶ ὅσοι σκεπάζονται ἀπὸ πτώματα.

## ΝΕΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ

Τῆς Κ. Ἑλένης Τοσίτσα.

— οοο —

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰς γυναικας αἰτίνας τιμῶσαι τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου, ἢ ἐπὶ τὴν κόνιν αὐτῶν, ἢ ἀνήγειρον μνησθεῖα, ἢ καὶ μὴ στέργουσαι νὰ ἐπιζήσωσι διέφθειρον ἐκιντὰς. Καὶ ἐπαινοῦμεν μὲν τὸ αἶσθημα, ἂν καὶ ἐνίοτε δὲν ἐγκρίνομεν τὴν πράξιν· ἡ γυνὴ ὅμως, ἥτις συμπληρώσας τοὺς εὐεργετικούς σκοποὺς τοῦ ἰδίου ἀνδρός, καὶ μάλιστα τοὺς ἀποβλέποντας εἰς τὴν πατρίδα, ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐπεχείρησε ζῶν, ἡ γυνὴ αὐτὴ, λέγομεν, τιμᾷ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καὶ εἰς ὑπατον βαθμὸν τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της.

Τοιαύτην γυναῖκα καυχᾶται ἡ Ἑλλὰς ὅτι κατέχει σήμερον εἰς τοὺς κόλπους της· εἶναι δὲ ἡ Κ. Ἑλένη Μεγαλὴ Τοσίτσα. Αὕτη οὐ μόνον ἐξήκοντα χιλιάδας δραχμῶν προσέφερεν εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικόν ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ἄλλας ἀγοθοεργίας ἐπραξε καὶ πράττει, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔτι μείζονα διανοεῖται ὑπὲρ τῆς φίλης πατρίδος. Μερικῶς ἰδίως ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ φύλου αὐτῆς καὶ ἐξαιρέτως τοῦ κατὰ τὴν δούλην Ἑλλάδα, εὐηργέτησεν αὐτὴ πολλὰ καὶ ἐσχάτως καταγραφείσα ἀνθορμήτως συνδρομητῆς εἰς τριάκοντα ἀντίτυπα τῆς Πανδώρας, παρήγγειλε νὰ στέλλωνται τὰ μὲν εἰκοσιν εἰς τὸ ἐν Μετσόβῳ, τὰ δὲ δέκα εἰς τὸ ἐν Λαρίσῃ Παρθενόφυγεον.

Ἡ πράξις αὕτη μαρτυρεῖ οὐ μόνον καρδίαν φιλοπάτριδα ἀλλὰ καὶ νοῦν σκετόμενον· διότι ἐξ αὐτῆς φαίνεται ἐννοοῦσα καλῶς ἡ Κ. Ἑλένη Μ. Τοσίτσα, ὅτι οὐδὲν ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἐάν μὴ ἡμιλῇ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων· καὶ ὅτι, ὅπως φθάσῃ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐκεῖ ὅπου ἀξιοῖ, ἀνάγκη νὰ ἐνασχοληθῇ διὰ παντὸς τρόπου εἰς τὴν διάδοσιν ἐκείνης καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τούτων διὰ τοῦ γυναικείου μάλιστα φύλου, τὸ ὁποῖον πρῶτον καλεῖται εἰς τὴν ἀγωγὴν ἡμῶν.